

[Grove]

kyllinger og agerhøns dog få fred for fru Margrete Auken? Hun kan ikke få nok, hun skal ind overalt. Jeg tror egentlig, det er blevet en tvangstanke hos fru Margrete Auken, at hvis der overhovedet er noget privat i dette land, skal vi i hvert fald have det gjort offentligt. Det får man ikke en god naturfredningslov ud af.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Jeg vil sige til hr. Grove, at netop på det punkt, vi diskuterer her: braklægningsordningen, har vi i SF bedt mindeligt om, at vi måtte få lov at give regeringen et mandat. Vi indkaldte endda tre ministre, udenrigsministeren, miljøministeren og landbrugsministeren, fordi vi netop gerne ville give regeringen et mandat til at forhandle braklægningsordninger, hvis vi fik sikkerhed for, at den ordning blev en miljørigtig løsning, som netop kan bruges på den måde, som hr. Grove åbenbart hævder, selv om han ikke ved, hvad indholdet er i den, hvad den kan bruges til.

Så siger hr. Grove, at forskellen mellem os og ham er, at vi ikke vil lade EF betale nogle af disse ting. Det er da ikke forskellen. Hvis vi er gået med til noget i EF, selv om vi ikke har støttet det og vi kan få penge til det, vil vi godt være med, men jeg tror ikke, det skal løse bræmme-problemet. Det er måske sagens kerne, at det ikke skal løse bræmme-problemet. Det skal da være med til at løse det, som det ofte handler om i en ådal, nemlig at sørge for, at det ikke bare er en diskussion om en lille bræmme, men om at have et helt anderledes perspektiv for at genskabe naturen i ådalene og en anden produktion i dem. Her skal vi bruge EF og de støttemidler, vi kan få derfra, men det andet vil vi ikke bruge det til. Det er helt rigtigt iagttaget. Men man skal ikke sige, at vi ikke har et vågent øje for, hvis vi kan hente nogle penge et sted, som I andre har vedtaget, at bruge de penge fornuftigt.

Så skellet går et andet sted, hr. Grove. Jeg kan spørge måske regeringspartierne og regeringen, om regeringen har gjort sig tanker om, hvordan vi så, når regeringen nu er gået med til denne braklægningsordning, kan få det bedste ud af den. Det vil jeg gerne have frem her, så vi kan få nogle miljøgevinster ud af det, så vi ikke risikerer, at det går ud over dele af landbruget, som det slet ikke skulle gå ud over.

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Mens hr. Grove talte, overvejede jeg, om det var en privat eller en offentlig opgave at tage lidt hånd om hr. Groves evne til at høre efter og forstå, i betragtning af at han taler fra denne tallerstol. Jeg ville lade det være en privat opgave, men alligevel prøve at svare.

Det, SF foreslår, er det modsatte af statslig-gørelse. Det er sådan i øjeblikket, at færdsel i naturen er alt for fuld af restriktioner. Det er alt for svært for almindelige mennesker at komme rundt. Man har kun helt fastlagte steder, man kan være. Her vil jeg godt fremhæve Sverige som et eksempel. Sverige har allemansrätten. Så kan man sige, at i Sverige er der meget bedre plads til at have allemansrätt, og det er da rigtigt nok. Men de har den faktisk også steder, hvor vi umiddelbart vil være tilbøjelige til at lave restriktioner. Det er de svenske regler – jeg havde nær sagt mangel på regler – om allemansrätt, som ligger bag SF's tanker om, hvorvidt vi kunne gøre det langt mere attraktivt at færdes i naturen. Man skal næsten være doktor i dit eller dat eller også som sagt have alle sine forbindelser i orden til de i virkeligheden meget få, som ejer disse områder. Det er faktisk vores tanke. Det er liberalisering, frihed.

(Kort bemærkning).

Grove (KF):

Jeg har hørt mange udlægninger af liberalisering, men denne er alligevel en af de bedste. Jeg tvivler såmænd ikke på, at fru Margrete Auken tror på den. Der er ikke mange i dette land, som har lidt privat ejendomsret, der føler det som en liberalisering, at fru Margrete Auken og kompagni skal til at trampe rundt. Det næste bliver vel, at alle, der har en parcellushave, selvfølgelig også skal gøre den offentlig, for det er for mange restriktioner at have, at man overhovedet har bare 100 m², hvor fru Margrete Auken ikke må komme. Det er hele princippet i fru Margrete Aukens miljø. Bare man gør det frit, så skidt være med dyr, fugle og alt muligt andet, så fru Margrete Auken må komme trampende.

Jeg synes også, det sidste, hr. Gade sagde, var meget betegnende for ham. Han sagde: Hvis bare I skaffer pengene, skal vi nok være med til at bruge dem. Det er meget typisk for SF, men vi er klar over det.